

Publicerad 2013-04-10 18:32 av KmAbed

Ensam på ett tåg

När tåget sakta rullade bort och perrongen hamnade ur sikte,
Stod du kvar där med andan i halsen och röda kinder.
Du hann aldrig ifatt mig, det var inte menat.
Sekunden jag såg dig utanför glasrutan gick en ilning genom varenda cell,
Allting skrek i en tystnad, som knappt gick att uppfatta.
Insikten om att jag var här ensam, varför?
Jag ville stoppa tiden, stanna tåget,
Låta dig komma ombord, vad som helst.
Gå av tåget för att försöka springa ifatt det,
Tillsammans med dig, andfått försöka skratta bort det.
Bara vara där du befann dig.
Men jag kunde inte göra något, bara känna smärtan av att vara maktlös.
Allt gick på autopilot.
I en fart som bara den.

Det var inte jag som styrde, för annars hade du varit ombord.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren KmAbed med Poeter.se id #43986 innehar upphovsrätten